

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the Former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yugoslavie

Prijevod

02132251

**DEKLARACIJA OSOBE KOJA JE DALA PISMENU IZJAVU
U SKLADU S PRAVILOM 92 BIS**

Ja,

Prezime, ime: Mehmed Babić

Datum i mjesto rođenja: 14. januar 1955. u Rovašima, Vlasenica

Identifikacioni broj ili broj pasoša: lična karta broj 1401955183752

ovime potvrđujem, u prisustvu predsjedavajućeg službenika Brigitte Benoit

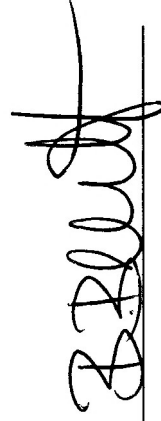
da je sadržaj pismenih izjava koje sam dao dana 06. jula 1994 i 30. maja 2000.

i koja je priložena ovoj deklaraciji, po mom najboljem znanju i uvjerenju, istinit i tačan.

Uručena mi je i kopija pravila 91 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda na jeziku koji razumijem i znam da protiv mene može biti pokrenut krivični postupak zbog lažne izjave, ukoliko sadržaj moje pismene izjave (pismenih izjava) nije istinit i tačan.

Dana: 14 November 2001

U: Tuzla, Bosnia-Herzegovina

BABIĆ MEHMED

potpis davaoca deklaracije

potpis predsjedavajućeg službenika

Rule 92bis

02132243

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
NA PODRUČJU BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime: Mehmed Babić
Ime oca: Muhamed
Nadimak/pseudonim: Meša
Adresa: Trenutna: Frīde Laufera 18, Mosnik, Tuzla
Bivša: Drum bb, opština Vlasenica
Datum rođenja: 14.1.1955. Pol: muški
Nacionalnost: bosanska Vjeroispovijest: muslimanska
Zanimanje: Trenutno: noćni čuvar
Prethodno:
Jezik/jezici koje govori: bosanski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):
Datum(i) razgovora: 30.5.2000.
Mjesto razgovora: Ured AID /Agencija za istraživanje i dokumentaciju/ – Tuzla
Razgovor(e) vodili: Jonathan Tait-Harris
Jezici korišteni u toku razgovora: engleski
Imena ostalih osoba prisutnih tokom razgovora: Mehmed Babić, Jonathatn Tait-Harris, Arnila Karabeg

Potpis /potpisano/
30.5.2000.
/paraf/

Rule 92bis

02132244

IZJAVA SVJEDOKA

Ranije sam dao izjavu bosanskim vlastima. Kopiju te izjave, za koju sam potpisom potvrdio da je vjerna kopija originala, prilažem uz ovu izjavu.

Oženjen sam i imam jednu ćerku. Moja supruga se zove Ajša, a ćerka Jasmina (5 godina). Rođen sam u Rovašima, opština Vlasenica, gdje sam živio 25 godina prije nego što sam se preselio u Vlasenicu. U selo Drum, opština Vlasenica, preselio sam se 1980. godine nakon jedne nesreće na poslu poslije koje sam ostao djelomično invalid. Iz Druma sam puno lakše stizao na posao, jer su autobuske linije bile bolje. Radio sam u preduzeću Bosnaputevi - Sarajevo u Sokocu, oko 50 km od Druma.

Drum je malo selo na rubu grada Vlasenice. Selo se nalazi usred doline i kroz njega prolazi cesta. Sa svih strana ga okružuju strma brda. Moja kuća je na glavnom putu i nalazi se na jednom uzvišenju, što mi omogućava odličan pogled na selo. Stanovnici Druma su bili Muslimani, a na tom području je živjelo svega nekoliko Srba, uglavnom na rubu sela. Selo je bilo okruženo srpskim selima kao naprimjer Gornji i Donji Zaluković, Šadići, Rašića Gaj i Cikote. Sve do 1992. dobro smo se slagali sa Srbima i među njima sam imao mnogo prijatelja.

Ljudi iz Druma bili su zaposleni širom regije. Zaposlenost je bila visoka. Kvalitet života je bio dobar i to je bilo jedno sretno selo.

Život se 1992. godine nije mnogo promijenio, iako je nakon izbora došlo do porasta nacionalizma. Društvo se počelo mijenjati, a muškarci su počeli pričati o tome šta bi se moglo desiti. Zajednica se počela dijeliti, a međunacionalni odnosi su se kvarili. Ja lično nisam imao nikakvih problema, već nas je brinulo ono što smo čitali u novinama. Muslimani su vjerovali da ćemo zauvijek nastaviti živjeti zajedno. Čak i u maju odnosi sa Srbima bili su dobri.

Kada su bosanski Srbi zauzeli Zvornik, mjesec dana prije Vlasenice, počeli smo se brinuti šta će s nama biti. Zbog te neizvjesnosti ljudi su počeli odlaziti iz Vlasenice. Srpske porodice počele su se iseljavati iz Vlasenice, koja je postajala grad sa muslimanskom većinom. I Muslimani su počeli da se iseljavaju i idu u Kladanj. Vladala je velika napetost i pometinja. Pronosile su se užasne glasine koje su nam otežavale život. Bilo je nemoguće znati šta nam je bilo najbolje činiti.

Krajem aprila neki vojnici, za koje mislim da su bili Srbi, došli su kao pojačanje za trupe koje su već bile u Vlasenici. Bili su smješteni blizu moje kuće i nema nikakve sumnje da su ti vojnici bili iz Srbije. Bili su iz Novosadskog korpusa i govorili su srpskim dijalektom. Jedan od njih mi je rekao da su neki ljudi iz Vlasenice otišli u Šabac po pomoć. Kao pomoć jedna jedinica iz Novosadskog korpusa razmještena je u Vlasenici. Bili su smješteni u prostorijama rudnika boksa (Boksit Trans) u Vlasenici sa podružnicom u Milićima.

Početkom maja 1992 srpska policija je došla u selo i zaplijenila svo lovačko oružje koje je bilo u posjedu Muslimana. Srpska policija je tri puta pretresala moju kuću, tvrdeći da traže oružje. U suštini su nas zastrašivali, i zbog takvih stvari kao što su pretresi osjećali smo se veoma nesigurno i bili smo jako uplašeni. Prije pretresa srpska

02132245

policija je prolazila kroz selo i megafonom objavljivala svim Muslimanima da moraju predati oružje, ili će im kuće biti spaljene, a muškarci uhapšeni. To se dešavalo u 09:00 sati ujutro i, naravno, oružje je predato kako su naložili. Taj postupak trajao je cijeli dan.

Dana 2. juna 1992. snage bosanskih Srba napale su selo Drum. To je bio prvi napad na tom području i naše je selo bilo prvo etnički očišćeno u operaciji koja je trajala oko mjesec dana.

Probudio sam se u 06:20 ujutro. Bio sam u svojoj kući. Ustao sam i osmotrio Vlasenicu, na koju sam imao dobar pogled. Vidio sam jednog čovjeka skrivenog u travi na putu Drum - Vlasenica. Vidio sam i druge u raznim položajima oko sela. Bili su to muškarci u vojnim uniformama i dobro naoružani. Svi su mirno ležali u travi do 07:00 sati kada se pored kuće lokalnog Srbina po imenu Rončević zaustavio vojni transporter. Poznavao sam tog čovjeka, ali nisam mnogo znao o njemu. Vozilo je imalo gusjenice i na njemu je bio montiran teški mitraljez.

Izgledalo je da je dolazak tog transportera signal za početak akcije. Mitraljezac na vozilu je otvorio vatru, a onda je nastao pakao. Na obje strane ceste bio je dugački niz vojnika koji su tada izašli iz svojih zaklona. Gledao sam šta se dešava i slušao rafale. Vojnici su se počeli kretati kroz selo i ulaziti u kuće. Ako su vrata bila zaključana, jednostavno bi ih nogom provalili. Vidio sam kako vojnici izvlače ljude iz kuća i kako su neke od njih ubili na licu mjesta pred mojim očima.

Vidio sam kada su vojnici ušli u kuću Hadže Maleševca koji je stanovao u kući odmah preko puta moje. Njegova kuća je od moje bila udaljena svega 30-40 metara. Nekoliko vojnika je ušlo u njegovu kuću i fizički ga izvuklo iz nje. Čim je izašao, jedan od srpskih vojnika je ispalio rafal u Hadžina leđa. Vidio sam kada je Hadžo pao na zemlju. Nije se više micao.

Onda su tri vojnika otišla u kuću drugog komšije, Omera (prezime nepoznato), i izveli njegovu ženu, a onda je negdje odveli.

Takođe sam vidio kada su otišli u kuću Mehe Jahića. Meho je u svojoj kući imao dva stana. Provalili su u prizemlje i vidjeli da tu nema nikoga. Onda su otišli na prvi sprat i izvukli napolje Mehu i njegovog sina Ekrema. Odvukli su ih niz stepenice i odveli na cestu. Desilo im se isto što i Hadži. Obojica su ustrijeljena rafalima i pali su na zemlju mrtvi. To se desilo svega nekoliko minuta nakon što je ubijen Hadžo. Ubijanje je bilo sistematično i temeljito.

Onda sam vidio kada su Mehinoj ženi, Fakedi Jahić, naredili da hoda do Vlasenice. Činilo se da su žene bile pošteđene sudbine njihovih muškaraca.

Onda sam vidio kako se približavaju kući Fadila Salihovića. Stražari su iz kuće izveli njega, njegovu ženu Fatu Salihović i njihovu ćerku, koju su zvali Seka i koja je tada imala 12 godina. Vidio sam kada su Fadila ubili na licu mjesta, a ženama naredili da napuste selo. Ovo ubistvo se desilo svega nekoliko metara od mene. Rafal se zario u Fadila i on je pao na zemlju.

Presiding
Officer

Rule 92bis

02132246

Potom sam posmatrao Mehinu i Ekremovu kuću. Pogledao sam vojnike koji su bili tu i vidio da je jedan od njih ustvari žena. Ta je žena imala kosu vezanu u rep, a bila je u uniformi i imala automatsku pušku. Zvala se Slavica. Radila je u lokalnoj tvornici pozamentarije "Elastik". Bila je iz sela Nišari, opština Vlasenica. Poznavao sam je preko zajedničke prijateljice Mirke Rebić iz Vlasenice, koja je radila u istoj tvornici kao i Slavica.

Slavica me je vidjela i upitala me: "Šta ti čekaš?" Ja sam je pitao: "Gdje da idem?", a ona mi je rekla da bježim u šumu. Potom je razgovarala sa jednim vojnikom, a onda me pozvala da dođem do nje. Otišao sam do nje i čuo kako razgovara sa jednim vojnikom. Slavica je tom vojniku rekla da me odvede do okuke na cesti u selu gdje su se okupljale žene i djeca koji su trebali biti odvezeni autobusom. Bilo je očito da odvođe sve muslimanske žene, a da muškarce ubijaju. Taj vojnik nije želio to da uradi. Rekao je da idem sam, ali je ona rekla da ću biti bezbjedniji ako me neko prati. Taj vojnik me je odveo do autobuske stanice i onda otišao, vjerovatno ponovo do Slavice. Priključio sam se grupi od dvadeset žena i djece. Tu su bila još samo dvojica muškaraca, ne više. To su bili:

- Hakija (prezime nepoznato)
- Hadžo (prezime nepoznato)

Primijetio sam da su obojica bili stariji ljudi.

Čuvala su nas dva vojnika - stražara. Držali su nas na nišanu. Poznavao sam jednog od tih vojnika. Imao je nadimak Ročko i radio je u rudniku boksita. Za drugoga sam znao da je iz Donjeg Zalukovika, ali se ne sjećam njegovog imena. Pošto sam prepoznao Ročka, upitao sam ga šta se dešava, ali on se nije obazirao. Drugi vojnik je rekao: "Juros smo dali Aliji Izetbegoviću da potpiše dokument kako bismo izbjegli rat. Alija je odbio da potpiše, i Srbi su u ratu."

Tu smo čekali pet minuta, a onda je do nas došao policijski automobil. Poznavao sam vozača. Bio je iz Vlasenice, a nadimak mu je bio Car. On nije bio policajac, već je imao nekakvo prevozno preduzeće u Vlasenici. Osoba koja je sjedila do njega u policijskom automobilu imala je snajper i bila je u uniformi rezervne policije.

Taj automobil je pratio autobus, koji je bio vlasništvo preduzeća "Šumarstvo Birač", koje se bavilo preradom drveta u svom glavnom pogonu u Vlasenici. Vozač je radio za njih kao tehničar. Iza autobusa je išao automobil u kojem je bio jedan vojnik u maskirnoj uniformi. To je bilo terensko vozilo. U tom autu sličnom džipu bio je vozač i jedan čovjek koji je potom izašao. Vidio sam čovjeka pedesetih godina u uniformi sa epoletama na kojima u bili činovi. Držao se kao čovjek od autoriteta. Kasnije sam saznao da je on bio kapetan i da je bio iz Niša u Srbiji, ali za to nemam dokaza. Taj oficir je prišao našim stražarima i upitao ih šta rade. Rekao im je da idu potražiti vezistu.

U autobusu je bilo trideset muškaraca u raznim uniformama - vojska, policija i rezervna policija. Naređeno nam je da uđemo u autobus, pod kišom uvreda na račun naše muslimanske nacionalnosti. Pod pratnjom smo odvedeni u Piskavice. Iz autobusa sam jasno mogao vidjeti mrtva tijela kako leže svuda po selu. Dok smo se vozili kroz

02132247

selo prošli smo pored kafane Nezira Aličevića. Pred kafanom je ležalo pet mrtvih tijela.

Prepoznao sam ta tijela:

1. Goro Salihović
2. Braco Salihović
3. Osmo Hodžić
4. Jasmin Kičić
5. Kičić, ime nepoznato (Jasminov brat)

Vidio sam da u susjednoj bašti leži mrtvo tijelo Huse Aličevića. Njegova žena i majka Salihovića bile su sa nama u autobusu.

Odvezli su nas u Piskavice, a onda smo skrenuli i zaustavili se ispred prodavnice izvjesnog Muradifa. Tu sam vidio kako jedan vojnik na nišanu dovodi jednog čovjeka u stavlja ga u autobus. Taj novi čovjek je bio radnik u rudniku boksita u Vlasenici. I vojnik je bio iz Vlasenice. Sjećam se da je bio razrok. Autobus je ponovo krenuo i vratio se kroz Drum prema Vlasenici. Tom prilikom sam mogao dobro vidjeti tijela koja su ostavljena da leže kraj ceste.

Za oko jedan sat to je od potpuno normalnog sela postala scena iz pakla, sa mrtvim tijelima svuda naokolo. Po mojoj procjeni, vidio sam oko 20 mrtvih tijela. Svi su ubijeni tokom te organizovane akcije Srba. Identifikovao sam sasvim izvjesno tijela sljedećih ljudi:

1. Goro Salihović
2. Braco Salihović
3. Osmo Hodžić
4. Jasmin Kičić
5. Kičić, ime nepoznato (Jasminov brat)
6. Meho Jahić
7. Ekrem Jahić
8. Hadžo Maleševac
9. Fadil Salihović
10. Huso Aličević

Autobus je tada odvezen u Sušicu kod Vlasenice. Odveli su nas u logor koji je ranije koristila JNA. Tu je bilo veliko skladište JNA. U skladištu je bilo 30 srpskih vojnika, koji su nam naredili da izađemo iz autobusa. Jedan od vojnika je rekao da se muškaraci izdvoje od žena i da idu u skladište da ga očiste. Dva muškarca i dvije žene su otišli u skladište. Ja sam ostao napolju. Bio sam sa ženom Gore Salihovića, koja je tada bila trudna. Ona se zvala Dževada Salihović. Prišao nam je jedan vojnik i rekao nam da idemo unutra i počnemo raditi. Jedan drugi vojnik mu je rekao da nas ostavi na miru, jer je ona bila trudna, a ja invalid. Poznavao sam tog vojnika po nadimku Krune. On je iz Sušice.

Oni koji su otišli u skladište počeli su iznositi prazne sanduke od municije. Vidio sam po oznakama da se radilo o municiji od 60 i 120 mm. Mi smo ostali vani i čekali da se završi čišćenje. Vidio sam veliku grupu ljudi kako pješke idu prema nama iz pravca

Rule 92bis

02132248

Vlasenice. Vojnici koji su ih pratili su i njih doveli u krug skladišta. U toj grupi sam primijetio oko 30 muškaraca starijih od 60 godina.

Jedan vojnik je upitao je li Vlasenica očišćena. Odgovorio je potvrdno /kao u originalu/.

Onda su nas uveli u skladište, koje je sada bilo prazno. Naredili su nam da sjednemo i zaključali skladište. Prostorija u kojoj smo se nalazili bila je veličine 50m sa 100m. Sjedili smo tu u mraku. Spuštalo se veče i do sedam sati tu nas je bilo najmanje 500. Stalno su dovodili nove grupe. Bilo je i nekoliko mlađih ljudi, koje su kasnije odveli na ispitivanje. Dovedili su ljude tokom cijele noći.

Narednog dana stiglo je još ljudi, ali sam primijetio da neke od muškaraca odvode u mjesnu zgradu MUP-a na ispitivanje. Poznato mi je da je komandant logora bio jedan Srbin iz Sušice sa velikim ožiljkom na licu.

U naredna tri dana u ovo skladište je dovedeno oko 1000 ljudi. Smještaj je bio potpuno neadekvatan. Bilo je nešto vode, ali hrane uopšte nije bilo. Tu je bio jedan klozet - čučavac, ali to nije bilo dovoljno. Uskoro je bio zatrpan izmetom i urinom. Ti uslovi nisu bili pogodni ni za životinje, a kamoli za ljude.

Trećeg dana stigla je jedna grupa muškaraca iz opštine Vlasenica i postavila stolove i stolice. Izdavalji su dozvole za iseljenje iz Vlasenice, ali ljudi su morali potpisati izjavu da nisu nasilno isjerani iz Vlasenice da bi dobili propusnicu. Naravno, sve žene su odlučile da potpišu izjavu. Do kraja trećeg dana sve žene i djeca su napustile skladište.

Toga dana 800 ljudi je potpisalo da odlaze dobrovoljno. Autobusima "Boksit Transa" odveli su sve prognanike u Cersku i Kladanj. Tih 800 prognanika odvezli su u sedam autobusa.

Deset žena je odbilo da potpiše i ode jer su im prethodne večeri odvedene ćerke, koje se nisu vratile. Odvela su ih dva Srbina iz Zalukovića. Ženama je rečeno da su im ćerke odveli da čiste. U 13:30 jedan policajac je razgovarao s majkama i obećao da će saznati gdje su djevojke. Jedan sat kasnije djevojke su vraćene u skladište. Vidio sam te djevojke kad su se vratile. Bile su potpuno u šoku. Jedna od njih je rekla da su čistile, i to je bilo sve što su rekle. Bile su veoma istraumarane. Ta grupa je potom odvedena u Kladanj.

Nakon što su sve te žene otišle, u skladištu je ostalo 180 muškaraca i 20 žena. Dolazilo je sve više ljudi. Oni koji su vođeni na ispitivanje vraćali bi se sa vidnim tragovima batina.

Ljude su odvodili, a jednom prilikom su ubili neke muškarce na jednom brdu kod Sušice. Nisam mogao vidjeti ubistvo tih ljudi, ali sam čuo pucnje, i ti ljudi se nikad nisu vratili. Iz skladišta se mogao čuti zvuk buldožera koji je radio na tom brdu, kao da kopa grobnicu. To je tada bila moja pretpostavka. Ima ljudi koji su to i vidjeli. Znam da se jedan od njih zove Muradif i da živi u Živinicama. On je rodom iz Vlasenice.

Presiding
Officer

Rule 92bis

02132249

Komandanta logora zamijenio je Veljko Bašić, policajac u penziji iz Vlasenice. Veljko Bašić je bio komandant tri dana. Nakon tri dana na njegovo mjesto je došao jedan pijani vojnik. To je bio Dragan Nikolić zvani Jenki. Kad je on preuzeo komandu, počeo je pravi užas.

U logoru sam proveo ukupno 28 dana, a onda su me pustili. Razmijenjen sam 9.12.1992. /kao u originalu/ blizu Brčkog, odakle sam došao na sigurno.

Rule of Law

02132250

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 30. 5. 2000.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Amila Karabeg, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na području bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i sa engleskog na bosanski jezik.
- 2) Mehmed Babić mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gorenavedenu izjavu sam usmeno prevela sa engleskog na bosanski jezik u prisustvu Mehmeda Babića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Mehmed Babić je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela što je potvrdio svojeručnim potpisom na predviđenom mjestu.

Datum: 30. 5. 2000.

Potpis: /potpisano/

